

LÁ THƯ MỤC VỤ

Lần đầu tiên tôi đến Tắc Sậy là cuối tháng 6 năm 2005 để đi dự lễ mở tay của cha bạn tại Giáo Xứ Bảo Lộc, Cà Mau. Cha này cùng tuổi với tôi nhưng lận đận mãi đến năm 50 tuổi mới được truyền chức linh mục. Nhân dịp này, các anh em trong lớp của tôi đã tổ chức họp mặt tại khu nhà khách của trung tâm hành hương Cha Trương Bửu Diệp, để tiện về Nhà Thờ Bảo Lộc cách Tắc Sậy khoảng hơn 30 cây số tham dự lễ mở tay của cha mới.

Lúc đó mộ của Cha Bửu Diệp vẫn là ngôi mộ cũ, chỉ có mái che rộng để khách hành hương đến cầu nguyện. Sau lễ sáng tại khu nhà nguyện nhỏ chúng tôi đi qua viếng mộ Cha và đọc kinh. Khi chúng tôi tới thì đã có một bà cụ khoảng ngoài 70 đang ngồi dưới chân mộ. Nhìn cách phục sức, quần đen, áo nâu bạc màu, là biết bà cụ này là dân địa phương, có lẽ ở đối diện với trung tâm hành hương, nên có thể đi bộ qua rất sớm viếng mộ. Tôi vừa đọc kinh vừa quan sát bà cụ vì thấy bà cứ sau mỗi lần ôm ngôi mộ thì lại quệt tay lên tóc, lên thân thể mình. Bà lặp lại hành động này nhiều lần mỗi khi dừng lại một lúc trong tiến trình lết từng chút từ cuối mộ dần lên đầu mộ. Chắc bà cầu xin ngài cho bà khỏi bệnh nên mới lấy tay vuốt trên người mình sau khi đã chạm vào lớp xi măng của ngôi mộ bọc xương cốt ngài.

Theo như lời kể thì nhiều người được khỏi bệnh hay hưởng ơn lành qua lời cầu bầu của Cha Trương Bửu Diệp. Nhưng tôi nghe nói là các người ngoại giáo nhận được ‘phép lạ’ nhiều hơn người có đạo. Chính vì thế, bây giờ sau khi xây cất lại rất lớn, dù ngôi mộ nằm trong ngôi nhà nguyện của người Công Giáo, nhưng lại có nhiều nhang đèn của khách thập phương cúng bái giống như trong các miếu đền chùa chiền hơn là như trong khung cảnh trang nghiêm quen thuộc của các nhà thờ. Tôi cũng nghe nói, người ta còn cúng heo quay để tạ lễ nữa. Không biết có bao nhiêu người trong số những người ngoại giáo được ơn chữa lành trở lại với đức tin Công Giáo, nhưng theo tôi số người Công Giáo bị lệch lạc đức tin vì nghĩ rằng họ được ơn chữa lành từ Cha Bửu Diệp chứ không phải từ chính Thiên Chúa thì khá nhiều.

Bài Phúc Âm của Chúa Nhật tuần này giúp chúng ta có cái nhìn chính xác về liên hệ giữa đức tin và ơn chữa lành. Phúc Âm kể rằng người đàn bà ngoại giáo xứ Canaan có cô con gái bị quỷ ám, nên khi nghe tin Chúa Giêsu đi ngang qua vùng đó, bà liền chạy đến van xin Chúa chữa cho con mình. Thoạt đầu, Chúa từ chối lời van xin của bà bằng cách im lặng không trả lời trả vốn chi cả. Nhưng vì bà cứ lải nhải đi theo van nài hoài làm các môn đệ sốt ruột, nên họ xin Ngài đuổi bà ấy đi, thì Ngài mở miệng nói một câu từ chối khéo có ý cho bà ta nghe thấy: *“Thầy chỉ được sai đến với chiên lạc nhà Israel thôi”*. Người đàn bà vì thương con nhất định không chịu bỏ cuộc tiếp tục van nài nên Chúa nói với bà: *“Không nên lấy bánh dành cho con cái mà ném cho lũ chó con”*. Bà trả lời: *“Thưa Ngài, đúng thế, nhưng mà lũ chó con cũng được ăn những mảnh vụn trên bàn chủ rơi xuống”*. Cuối cùng bà đã được toại ý khi tình yêu mãnh liệt của bà dành cho cô con gái đã lay động được trái tim của Chúa: *“Này bà, lòng tin của bà mạnh thật. Bà muốn sao thì sẽ được vậy”*.

Bài Phúc Âm muốn nhắn gởi chúng ta là chúng ta cần phải hiểu biết về kế hoạch hành động của Thiên Chúa trong việc trả lời cho những lời cầu xin của chúng ta. Trong bài Phúc Âm, nếu Chúa Giêsu thỏa mãn yêu cầu của bà ngay tức khắc, thì người đàn bà xứ Canaan có lẽ sẽ không bao giờ bước lên tới vinh quang mà bà đã có, khi lòng tin mãnh liệt của bà chạm đến được trái tim của Chúa. Do đó, chúng ta cũng cần phải nhìn vào sự sắp xếp các sự việc trong kế hoạch của Thiên Chúa để biết rằng càng mất thì càng được, càng từ bỏ thì càng thu được nhiều, càng xuống thấp thì lại càng lên cao. Trong cái nhìn đó, chúng ta sẽ vượt qua được cái thuộc về con người để đến với cái thuộc về Thiên Chúa. Đó cũng chính là đường lối mà Chúa Giêsu đã đi.

Cũng vậy, trong cuộc sống Kitô hữu của chúng ta, nếu Chúa Giêsu ban ngay cho chúng ta điều chúng ta xin, có thể chúng ta sẽ không bước lên được đỉnh vinh quang đang ẩn dấu trong định mệnh của chúng ta. Đó chính là câu trả lời cho câu hỏi tại sao trong vườn Giếtsimani khi Chúa Giêsu xin Chúa Cha cứu Ngài mà Chúa Cha không cứu. Vì câu trả lời của Chúa Cha không phải là cứu thoát Chúa Giêsu khỏi cái chết nhưng là làm cho Ngài sống lại. Chúng ta cũng nên kỳ vọng lời cầu xin của chúng ta cũng sẽ được trả lời theo cách đó.

Trong kế hoạch sắp xếp các sự việc của Thiên Chúa thì càng thua sẽ càng thắng, càng cho đi sẽ càng nhận lại được, càng xuống thấp sẽ càng lên cao. Hãy hỏi bất cứ ai đã trải qua chương trình phục hồi tinh thần sau khi bị quỷ ám họ sẽ nói cho chúng ta biết rằng chúng ta sẽ tìm được sức mạnh vượt qua được bất cứ điều gì mà ma quỷ vấy hãm ta khi ta trao phó đời mình cho một quyền lực cao hơn.